

Capitolul I. Înșelăciunea cu cecuri

I. Modalitățile infracțiunii de înșelăciune. Individualizarea pedepsei. Stabilirea corectă a prejudiciului

C. pen., art. 52, art. 215

1. Infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 C. pen. intră în categoria infracțiunilor contra patrimoniului și constă în fapta persoanei care, în scopul obținerii unui folos material injust pentru sine sau pentru altul, induce în eroare pe o altă persoană prin amăgiri, cauzându-i în acest fel o pagubă materială.

În cazul înșelăciunii în convenții, este necesar ca inducerea în eroare să fie hotărâtoare pentru luarea deciziei de a încheia sau de a executa contractul. În cazul înșelăciunii comise cu ajutorul cecurilor, latura obiectivă constă în emiterea unui cec, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, în scopul arătat în art. 215 alin. (1) C. pen., dacă s-a comis o pagubă posesorului cecului.

Infracțiunea prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen. se comite între subiecți calificați vizând comerțul și activitatea bancară, derularea acestor activități presupunând buna-credință și încrederea între parteneri, corelată cu respectarea scopului în care a fost creat și reglementat cecul, ca instrument de plată care suplinește operațiunile în numerar. Latura subiectivă a infracțiunii de înșelăciune presupune reprezentarea clară pe care o are făptuitorul cu privire la efectul acțiunilor sale asupra celui amăgit și a pagubei pe care acesta o va suferi în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust.

2. Pentru individualizarea judicioasă a pedepsei, atât în privința cuantumului, cât și în privința modalității de executare, trebuie avut în vedere că o parte din prejudiciu a fost recuperat, dar și datele ce caracterizează persoana inculpatului, respectiv conduita bună a acestuia.

I.C.C.J., s. pen., decizia nr. 205 din 23 ianuarie 2009, în Legalis

Prin sentința penală nr. 202 din 12 martie 2002, pronunțată de Tribunalul București, Secția a II-a penală, a fost condamnat inculpatul C.R. la 13 ani închisoare și 6 ani interdicere a drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) și c) C. pen., pentru înfrăcțiunea prevăzută de art. 215 alin. (2), (3), (4) și (5) C. pen., cu aplicarea art. 31 alin. (2) și art. 41 alin. (2) C. pen.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că, în perioada august - decembrie 1998, în calitate de administrator unic al unei societăți comerciale, cu ocazia încheierii și executării unor convenții stabilite cu un număr de șase parteneri de afaceri, inculpatul, prin mijloace frauduloase, a indus în eroare pe reprezentanții acestora, promițându-le că le va achita prețul mărfii achiziționate, în care scop a emis cecuri și bilete la ordin fără să aibă provizia necesară, iar în alte situații a retras din bancă diverse sume de bani. Procedând în acest mod, inculpatul a cauzat partenerilor de afaceri un prejudiciu total de 9.420.247.694 lei.

Apelul declarat de inculpat a fost respins prin decizia penală nr. 389 din 20 iunie 2002 a Curții de Apel București, Secția a II-a penală.

Prin decizia penală nr. 456 din 30 ianuarie 2002, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, s-a admis recursul declarat de inculpat, au fost casate ambele hotărâri, iar cauza a fost trimisă spre rejudecare la prima instanță, pentru a se efectua o expertiză contabilă prin care să se stabilească existența sau inexistența lichidităților în contul bancar al societății inculpatului, sumele de bani pe care urma să le primească de la debitori și cele care erau datorate creditorilor și să se verifice susținerile inculpatului cu privire la situația financiară a firmei.

După rejudecare, prin sentința penală nr. 678 din 10 mai 2005, Tribunalul București, Secția I penală, a hotărât achitarea inculpatului cu privire la fapta săvârșită, s-au ridicat măsurile asigurătorii luate în cursul urmăririi penale asupra bunurilor aparținând inculpatului și s-au anulat filele cec din datele de 6 septembrie 1998, 11 august 1998, 18 august 1998, 14 decembrie 1998, 21 octombrie 1999 și 15 decembrie 1998, precum și biletul la ordin din 15 decembrie 1998.

Prin decizia penală nr. 878 din 14 noiembrie 2005, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie, a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul București împotriva sentinței penale sus-menționate care a fost desființată, cauza fiind trimisă, spre rejudecare, la aceeași instanță.

După trimiterea spre rejudecare, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția I penală, ca dosar nr. 21.443/3/2006, care, prin sentința penală nr. 1.319/2007 din 28 septembrie 2007, a hotărât astfel: în baza art. 334 C. proc. pen., a schimbat încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpatul C.R. din infracțiunea prevăzută de art. 215 alin. (2), (3), (4) și (5) cu aplicabilitatea art. 31 alin. (2) și art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prevăzută de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen. și art. 84 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 59/1934, ambele cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.; art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen. și art. 84 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 59/1934; art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen. și art. 84 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 59/1934; art. 215 alin. (1), (2), (3) și (5) C. pen. și art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen. În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., s-a dispus achitarea inculpatului C.R. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen., de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen. și de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen. În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. b) C. proc. pen., a fost achitat același inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. (1), (2), (3) și (5) C. pen. și de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen.

Pentru a hotărî astfel, instanța de rejudecare a arătat că acțiunile inculpatului nu îmbracă forma unei activități infracționale continuate pentru a se reține că au fost comise 6 acte materiale care intră în conținutul aceleiași infracțiuni.

Tribunalul, în raport cu situația de fapt reținută, a apreciat că numai acțiunile inculpatului arătate la lit. a) din actul de sesizare prezintă particularitatea unității rezoluției infracționale, celelalte acțiuni, descrise în același act, având un caracter disociat, poziția subiectivă a inculpatului conturându-se prin rezoluții distincte care dau calificarea juridică a concursului de infracțiuni.

În același context, în raport cu probatoriul administrat în cauză, tribunalul a apreciat că nu s-a făcut dovada existenței unei activități infracționale de înșelăciune realizate de inculpat în forma participației improprie reglementate de art. 31 alin. (2) C. pen.; pentru existența acestei fapte, era necesar ca o persoană să o determine sau să o ajute pe alta, care comite fapta de înșelăciune fără vinovăție, ceea ce nu s-a dovedit în cauză; mai mult, chiar dacă s-ar aprecia că unele dintre actele materiale au fost comise de inculpat sub forma participației

improprii, prevederile art. 31 alin. (2) C. pen. sunt inaplicabile în cauză, în contextul în care în actul de sesizare s-a reținut existența și a altor acte materiale săvârșite de inculpat, în calitate de autor, care prezintă fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni, situație în care actele de participare improprie sunt absorbite în cele de participare proprie în calitate de autor.

Tribunalul a apreciat că, în ceea ce privește încadrarea juridică a infracțiunii de înșelăciune, așa cum a fost reținută în rechizitoriu, se impune a se face trimitere și la alin. (1) al art. 215 C. pen., în care este incriminată varianta tip a acestei infracțiuni.

Instanța de rejudecare, invocând materialul probator administrat în cauză, a apreciat că faptele comise de inculpat în raport cu SC H.P.I. SRL, SC L.I. SRL, SC A.A. SRL și SC K. SRL nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, iar cele săvârșite în raport cu SC N. SRL și SC A.T.I. SRL nu sunt prevăzute de legea penală, pentru următoarele considerente:

Infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 C. pen. intră în categoria infracțiunilor contra patrimoniului și constă în fapta persoanei care, în scopul obținerii unui folos material injust pentru sine sau pentru altul, induce în eroare pe o altă persoană prin amăgiri, cauzându-i în acest fel o pagubă materială.

În cazul înșelăciunii în convenții, este necesar ca inducerea în eroare să fie hotărâtoare pentru luarea deciziei de a încheia sau de a executa contractul. În cazul înșelăciunii comise cu ajutorul cecurilor, latura obiectivă constă în emiterea unui cec, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, în scopul arătat în art. 215 alin. (1) C. pen., dacă s-a comis o pagubă posesorului cecului.

Infracțiunea prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen. se comite între subiecți calificați vizând comerțul și activitatea bancară, derularea acestor activități presupunând buna-credință și încrederea între parteneri, corelată cu respectarea scopului în care a fost creat și reglementat cecul, ca instrument de plată care suplinește operațiunile în numerar. Latura subiectivă a infracțiunii de înșelăciune presupune reprezentarea clară pe care o are făptuitorul cu privire la efectul acțiunilor sale asupra celui amăgit și a pagubei pe care acesta o va suferi în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust. În cauză, potrivit raporturilor comerciale intervenite între inculpat ca reprezentant al SC O.P. SRL și reprezentanții părții vătămate SC K.P.I. SRL, SC L.I. SRL, SC A.A. SRL și SC K. SRL, părțile au con-

venit ca filele de cec emise să constituie o garanție a îndeplinirii obligației asumate potrivit convenției.

În condițiile în care cecul este un instrument de plată, și nu de garanție, fiind protejat special de legiuitor numai din cauza acestei caracteristici, iar beneficiarii cecurilor emise în cauză au acceptat să se abată de la prevederile legii, faptele inculpatului în raport cu societățile comerciale arătate nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune.

Pe de altă parte, tribunalul a reținut că inculpatul nu a acționat cu intenția de a înșela părțile vătămate.

În contextul arătat, împrejurarea că societatea inculpatului a fost declarată în interdicție bancară nu constituie un argument suficient pentru a presupune că inculpatul a urmărit sau a realizat pentru sine sau pentru altul un folos înjust, ci, dimpotrivă, este încă un argument în susținerea concluziei că circuitul financiar a condus la perturbarea derulării activității comerciale.

Biletul la ordin este un titlu de credit, în temeiul căruia o persoană denumită emitent își asumă obligația de a plăti altei persoane, numită beneficiar, sau la ordinul acestuia, o sumă de bani la împlinirea scadenței.

Tribunalul, având în vedere același probatoriu administrat în cauză, a apreciat că faptele comise de inculpat, constând în emiterea de cecuri cu titlu de garanție către societățile comerciale arătate, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 84 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 59/1934 și a constatat că în cauză a intervenit prescripția răspunderii penale.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul C.R., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Curtea de Apel București, Secția I penală, prin decizia penală nr. 86/A din 20 martie 2008, a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul București, a desființat sentința apelată și, în fond: în baza art. 215 alin. (2), (3), (4) și (5) C. pen., cu aplicarea art. 31 alin. (2) și art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 lit. a) și art. 76 lit. a) C. pen., l-a condamnat pe inculpatul C.R. la 4 ani închisoare și 3 ani interdicere a drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) și c) C. pen. A fost respins apelul declarat de inculpatul C.R. împotriva aceleiași sentințe penale.

Pentru a hotărî astfel, Curtea de Apel a reținut, în esență, că în perioada august - decembrie 1998, inculpatul C.R., în calitate de aso-

ciat unic și administrator al SC O.P. SRL, a îndus în eroare reprezentanții a 6 societăți comerciale, cu prilejul încheierii și executării unor convenții, cauzându-le acestora un prejudiciu total în valoare de aproximativ 9 miliarde lei vechi.

Mijloacele frauduloase folosite pentru inducerea în eroare a persoanelor respective au constat în promisiunile că va fi achitată contravaloarea mărfurilor achiziționate, fiind emise în acest sens mai multe cecuri și bilete la ordin, fără a avea însă provizia necesară, iar în alte situații a retras din bancă diverse sume de bani.

Vinovăția inculpatului C.R. în comiterea faptelor pentru care a fost trimis în judecată este demonstrată de multitudinea probelor administrate în cauză pe parcursul întregului proces penal (implicit în cele trei cicluri procesuale), probe care arată că respectivele fapte întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. (1), (2) și (3), cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., apreciindu-se că în mod greșit instanța de fond a apreciat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune.

Împotriva acestei din urmă decizii, în termen legal au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și inculpatul C.R.

Parchetul a solicitat majorarea pedepsei aplicate inculpatului și schimbarea modalității de executare a pedepsei în sensul executării acesteia într-un loc de deținere.

Inculpatul a solicitat prin apărător, în principal, casarea deciziei recurate și menținerea ca legală și temeinică a hotărârii instanței de fond, iar, în subsidiar, casarea ambelor hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe în vederea completării expertizei contabile dispuse în cauză pentru a putea fi stabilit corect prejudiciul produs.

Recursurile nu sunt fondate.

Înalta Curte a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost judicios individualizată, atât în privința cuantumului, cât și în privința modalității de executare, pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată inculpatului fiind aptă să realizeze funcțiile prevăzute de art. 52 C. pen., avându-se în vedere că o parte din prejudiciu a fost recuperat, dar și datele ce caracterizează persoana inculpatului, respectiv conduita bună a acestuia, iar suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de 7 ani este suficientă nefiind necesară nici majorarea pedepsei și nici executarea acesteia în regim privativ de libertate.

Nici recursul inculpatului nu este fondat.

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte a constatat că în mod corect instanța de apel, în baza probatoriului administrat în cauză, a stabilit vinovăția inculpatului cât privește săvârșirea faptelor pentru care a fost condamnat; totodată, se constată că nu se impune nici trimiterea cauzei spre rejudecare, deoarece prejudiciul a fost corect stabilit. Totodată, Înalta Curte, examinând cauza și potrivit art. 385⁹ alin. (3) C. proc. pen., nu a constatat existența vreunui caz din cele prevăzute la alin. (1), care, invocat din oficiu, ar fi fost de natură să ducă la casarea deciziei atacate.

2. Emiterea de file cec fără acoperire. Interdicție bancară. Inducerea în eroare a cocontractanților. Intenția de a prejudicia – vinovăție

C. pen., art. 215 alin. (1), (4)

Introducerea în circuitul economic a unor titluri de plată fără acoperire, prin aparența de solvabilitate pe care o creează, constituie element de inducere în eroare a celor cu care se intră în relații patrimoniale, determinând un prejudiciu material.

Faptul că, ulterior achiziționării unor produse cu astfel de titluri, acestea sunt revândute cu același preț de achiziție, iar sumele încasate utilizate în interes personal, nefiind alimentate conturile bancare sau neachitându-se prejudiciile produse, relevă intenția de a prejudicia.

I.C.C.J., s. pen., decizia nr. 55 din 9 ianuarie 2006, în Legalis

Prin sentința penală nr. 98 din 25 aprilie 2005, pronunțată de Tribunalul Alba, a fost condamnat inculpatul C.P.M.N., la 6 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. (1), (2), (3), (4) și (5) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74, art. 76 C. pen., și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen.

În temeiul art. 14 C. proc. pen., art. 998 C. civ. și art. 1000 alin. (3) C. civ., inculpatul a fost obligat să plătească părții civile SNP P. SA, sucursala P. Arad, suma de 15.731.257.186 lei despăgubiri civile, din care, în solidar cu partea responsabilă civilmente SC C.R.C. SRL, suma de 10.229.233.581 lei, iar cu partea responsabilă civilmente SC E. SRL Alba Iulia, suma de 5.502.023.605 lei.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că inculpatul a fost asociat unic și administrator la SC E. SRL Alba Iulia, al cărui principal obiect de activitate era prestarea de servicii și comerț. De asemenea, C.P.M.N. era administrator al SC C.R.C. SRL și asociat în cotă majoritară cu M.C.E., obiectul secundar de activitate al societății fiind comerț intern, servicii, construcții. Ambele societăți au avut deschise conturi bancare la B.C.R., sucursala Alba, iar SC E. SRL și la B.P. SA, sucursala Alba, făptuitorul fiind singura persoană care avea specimen de semnătură.

Din anul 2001 cele două societăți comerciale, administrate de inculpat, au desfășurat activități comerciale cu produse petroliere și produse complementare – vopsele, lacuri, adezivi. Aceste societăți cumpărau de la diferite sucursale ale SNP P. produse petroliere pe care, ulterior, le vindeau altor beneficiari și, pe altă parte, furnizau unităților SNP P. produse complementare.

În scopul obținerii unor beneficii, inculpatul, motivează prima instanță, cumpăra produse petroliere pe care le vindea direct și la același preț propriilor beneficiari, în speță SC E. SRL Alba Iulia care ridica produsele din depozitele P. pe cheltuiala sa, iar plata prețului se făcea prin mijloace bancare sau în numerar cu chitanță, după cum solicita inculpatul. Beneficiul obținut de inculpat consta în încasarea rapidă a prețului produselor, în numerar, sumele fiind cheltuite ulterior în interesul societăților pe care le administra sau al său personal.

Potrivit clauzelor contractelor de vânzare-cumpărare, încheiate de inculpat cu sucursala SNP P. SA, produsele urmau să fie livrate numai pe bază de comandă emisă și semnată de cumpărător depusă la depozitul vânzătorului.

Plata se putea face în avans, considerându-se efectuată la data intrării banilor în contul sucursalei, sau la termen, cumpărătorul având obligația să prezinte o scrisoare de garanție bancară, emisă de una dintre băncile agreeate de vânzător. În ceea ce privește instrumentele de plată s-au prevăzut ordinul de plată, cecul, cambia și biletul la ordin, iar termenul de plată s-a stipulat a fi maxim 30 de zile de la data emiterii facturii, cu condiția respectării modalităților de plată arătate anterior.

Tribunalul a mai constatat că, în scopul inducerii în eroare a furnizorilor, inculpatul a hotărât să achite prețul produselor petroliere achiziționate cu file cec, știind că la data emiterii acestora nu avea provizia necesară în contul bancar.

Astfel, la data de 14 iunie 2001, după ce i s-a eliberat de către B.P. SA, sucursala Alba, un carnet cu file cec, inculpatul a lansat o comandă către SC O. SRL Lancrăm, pentru cumpărarea de la SC E. SRL a cantității de 27 tone motorină, cu mențiunea că plata se va face la 2 iulie 2001 cu filă cec. La data de 19 iunie 2001, s-a livrat cantitatea de 19.802 litri cu prețul de 239.601.428 lei pentru care s-a emis factura nr. 3994500. La primirea produselor, în ziua de 19 iunie 2001, inculpatul a emis fila cec seria P 30801463103, pentru achitarea prețului, trecând ca dată a emiterii 29 iunie 2001, în înțelegere cu administratorul SC O. SRL, P.I., lăsându-l pe acesta să creadă că plata se va face la acel moment, deși făptuitorul cunoștea că nu avea disponibil în cont.

În baza aceleiași comenzi, la data de 27 iunie 2001, SC O. SRL a livrat către SC O. SRL cantitatea de 19.802 l motorină cu prețul de 241.584.400 lei, pentru care a emis factura nr. 4156048. Inculpatul a completat fila cec seria P 30801463105, menționând, de asemenea, o altă dată decât cea a emiterii, respectiv 6 iulie 2001, încercând să convingă prin aceasta că la data respectivă se va achita contravaloarea produselor.

Rezultă din adresa nr. 540/3629/2001 a B.P. SA, sucursala Alba, că fila cec în valoare de 239601428 lei, girată de beneficiarul SC O. SRL, în favoarea SC B.I. SRL, a fost refuzată la data prezentării în bancă, respectiv în 3 iulie 2001, cu justificarea „lipsă parțială de disponibil în cont”, achitându-se doar suma de 500.000 lei. Fila cec în valoare de 241.584.400 lei prezentată de beneficiar în bancă la 6 iulie 2001 a fost, de asemenea, refuzată pentru lipsă de disponibil în cont. Mai rezultă din aceeași adresă a băncii că, începând cu 3 iulie 2001, data refuzului primei file cec, SC E. SRL se afla în interdicție bancară.

S-a mai reținut că, în derularea relațiilor comerciale cu unitățile SNP P., inculpatul a aprovizionat SC E. SRL și SC C.R.C. SRL cu produse petroliere, de la Agenția Arad, acumulând la începutul anului 2003 o datorie de 4.263.118.672 lei pentru prima societate și de 8.000.344.413 lei pentru cea de-a doua. În aceste condiții, inculpatul, în înțelegere cu directorul agenției, martorul B.D.G., în luna februarie 2003, a completat filele cec seria BF nr. 3001463124 și, respectiv seria BF nr. 30000883001, pe ambele trecând o altă dată decât cea a emiterii, 17 septembrie 2003. Făptuitorul nu a comunicat martorului că nu are disponibil în conturile deschise la B.P. SA, sucursala Alba, și la B.C.R., sucursala Alba.

În luna martie 2003, Agenția P. – Arad a fost preluată de sucursala P. Arad, condusă de martorul O.G.G. și, refăcându-se contabilitatea, au fost descoperite cele două file cec. Martorul a luat legătura cu inculpatul în vederea recuperării datoriei, iar acesta l-a asigurat că societățile comerciale administrate de el sunt solvabile, angajându-se să achite contravaloarea produselor livrate.

Constatând că inculpatul nu și-a onorat obligația, directorul sucursalei P. Arad a dat dispoziția recuperării debitelor prin plata filelor cec, acestea fiind prezentate la B.P. SA Alba și respectiv B.C.R., sucursala Alba. Fila cec în valoare de 8.000.344.413 lei a fost acceptată parțial la plată, achitându-se suma de 1.300.000 lei, ca urmare a lipsei disponibilului în cont. În ceea ce privește fila cec în valoare de 4.263.118.672 lei, plata acesteia a fost refuzată, cu motivarea că cecul a fost emis de un trăgător aflat în interdicție bancară, iar actul aparține unui set de instrumente care a fost retras din circulație.

Procedând în aceeași modalitate, constată prima instanță, C.P.M.N. a emis la data de 16 aprilie 2003 o comandă către SNP P., sucursala Gorj, pentru aprovizionarea SC E. SRL cu 27 tone de benzină. În baza acestei comenzi, martorul F.C., directorul comercial, a aprobat livrarea produselor cu plata pe loc, cu filă cec, făcând această mențiune pe actul prezentat de inculpat. Ulterior aprobării, o parte din conducerea sucursalei a dat dispoziție să se livreze produsul, iar plata să fie făcută cu filă cec la 30 de zile, mențiune ce s-a efectuat pe formularul comenzii verso. Inculpatul a ridicat benzina și a completat fila cec seria P nr. 30801463125 în valoare de 776.781.161 lei către SC B.P., sucursala Alba, menționând data de 16 mai 2003.

La 12 iunie 2003, fiind prezentată la bancă, fila cec a fost refuzată pe motivul lipsei totale a disponibilului în cont, menționându-se pe actul de refuz faptul că cecul aparține unui set de instrumente care a fost retras din circulație.

SC B.P., sucursala Alba, a comunicat că în perioadele 3 iulie 2001 - 3 iulie 2002, 15 aprilie 2002 - 15 aprilie 2003 și 14 aprilie 2003 - 14 aprilie 2004, SC E. SRL Alba s-a aflat în interdicție bancară, trăgătorul fiind înștiințat prin poștă, cu confirmare de primire, adresa fiind returnată cu motivarea lipsei de la domiciliu.

Instanța de fond a mai reținut că din probele administrate în cauză, rezultă cu certitudine intenția inculpatului de a înșela părțile vătămate în momentul încheierii convențiilor, respectiv a emiterii comenzilor, ridicării produselor și emiterii filelor cec, prezentându-le ca adevărat faptul că are posibilitatea achitării prețului cu toate că avea cunoștință

de lipsa proviziilor necesare în conturile deschise la B.P., sucursala Alba, și B.C.R., sucursala Alba.

Împrejurarea că, după refuzul plăților, constată tribunalul, inculpatul a încercat efectuarea unor compensări, care nu s-au realizat sau că a adus în garanție mărfuri pentru a asigura persoanelor păgubite plata prețului nu este de natură să înlăture caracterul penal al faptelor.

Împotriva sentinței a declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Alba care a solicitat desființarea în parte a hotărârii, înlăturarea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 C. pen., majorarea pedepsei față de valoarea ridicată a prejudiciului cauzat și atitudinea nesinceră a făptuitorului, interzicerea dreptului prevăzut de art. 64 lit. c) C. pen., comunicarea sentinței atacate la Registrul Comerțului Alba, precum și inculpatul care a cerut să fie achitat, în baza art. 11 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., întrucât faptele sale nu constituie infracțiune.

Curtea de Apel Alba Iulia, Secția penală, prin decizia penală nr. 228/A din 9 august 2005, a admis apelul declarat de parchet, a desființat sentința numai cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 21 lit. g) din Legea nr. 26/1990 și a dispus comunicarea acesteia la Registrul Comerțului Alba, menținând restul dispozițiilor hotărârilor atacate.

Instanța de control judiciar a respins, prin aceeași decizie, ca nefondat apelul declarat de inculpat.

Nemulțumit de această decizie, inculpatul C.P.M.N. a declarat recurs, solicitând, în principal, casarea hotărârilor, achitarea sa în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 alin. (1) lit. d) C. proc. pen., pentru infracțiunea de înșelăciune, deoarece nu a avut intenția să inducă sau să mențină în eroare societățile comerciale care i-au livrat produse cu prilejul executării contractelor încheiate pentru a obține un folos material injust și că a emis file cec cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 59/1934, pentru a garanta plata prețului și nu i s-a comunicat că societățile pe care le administra se aflau în interdicție bancară. În subsidiar, inculpatul a solicitat reducerea pedepsei aplicate și suspendarea condiționată a acesteia, conform art. 81 C. pen., întrucât nu are antecedente penale, este tatăl unui copil minor și dorește să acopere prejudiciile cauzate părților civile.

Înalta Curte, verificând decizia atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei în raport de criticile formulate, a constatat că recursul este nefondat.

Instanțele au reținut o reală situație de fapt, prezentată pe larg în considerentele hotărârilor atacate, în concordanță cu probele administrate în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești.

De asemenea, în mod corect fapta săvârșită de inculpat a fost încadrată în infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. (3), (4) și (5), cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., întrucât acesta a acționat pentru a induce și menține în eroare partenerii de afaceri cu privire la solvabilitatea și credibilitatea sa financiară. Profitând de calitatea sa de asociat și administrator al SC E. SRL și SC C.R.C. SRL, inculpatul a emis succesiv file cec pe numele acestora, deși știa că societățile respective erau în interdicție bancară și că nu aveau disponibil în cont pentru acoperirea debitelor.

Inculpatul a susținut că nu i-au comunicat faptul că societățile sale comerciale s-au aflat în interdicție bancară, deși această situație i-a fost comunicată prin poștă.

De altfel, chiar în situația în care făptuitorul nu a luat cunoștință de comunicările respective avea obligația să verifice acest aspect anterior emiterii filelor cec. În realitate, inculpatul avea cunoștință despre operațiunile din conturile celor două societăți comerciale pe care le conducea, întrucât era singurul care întocmea actele contabile, astfel cum rezultă din conținutul acestora și declarația martorului C.C.

Inculpatul a fost cercetat în cursul anului 2001 și reținut 24h la data de 30 octombrie 2001, pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune în dauna părții vătămate SC O. SRL Lancrăm, aflând în mod cert despre instituirea interdicției bancare și despre obligația restituirii filelor cec.

Faptul că inculpatul cunoștea normele bancare referitoare la instituirea interdicției bancare în cazul incidentelor de plată cu fila cec, rezultă și din adresele pe care le-a înaintat la data de 14 aprilie 2003 la B.C.R., sucursala Alba, prin care solicită neonorarea filelor cec depuse de SNP P., sucursala P. Arad. Aceleași documente sunt relevante și pentru dovedirea împrejurărilor inducerii în eroare a părții vătămate SNP P., sucursala P. Gorj.

Astfel cum au declarat martorii B.D.G. și F.C., angajați ai unităților SNP P., sucursala P. Arad și Gorj, care au derulat relații comerciale cu societățile administrate de inculpat, acesta nu le-a comunicat lipsa de disponibil în cont, situație în care nu i-ar fi livrat produse petroliere.

Astfel fiind, întrucât beneficiarii cecurilor nu au cunoscut lipsa disponibilului la tras, emitentul inculpat răspunde pentru infracțiunea de înșelăciune. Introducerea în circuit a unor asemenea titluri de plată, prin aparența de solvabilitate pe care o creează, constituie element de inducere în eroare a celor cu care intră în relații patrimoniale, determinând un prejudiciu material.

Intenția făptuitorului de a prejudicia părțile vătămate rezultă, de asemenea, din faptul că, ulterior achiziționării produselor petroliere, acestea au fost revândute cu același preț de achiziție, iar sumele încasate au fost utilizate în interes personal, nefiind alimentate conturile bancare sau neachitându-se prejudiciile produse acestora.

În aceste condiții activitatea desfășurată de inculpat întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. (1), (2), (3), (4) și (5) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., reținută corect de instanțele anterioare.

Întrucât soluția de condamnare este conformă cu probele de vinovăție administrate, nu subzistă eroarea gravă de fapt invocată în recurs, astfel că acest motiv de casare este neîntemeiat.

Totodată, Înalta Curte a apreciat că, și sub aspectul individualizării pedepsei principale de 6 ani închisoare aplicate inculpatului, s-a făcut o justă adecvare cauzală a criteriilor prevăzute de art. 72 C. pen., reținându-se în favoarea acestuia circumstanțele atenuante prevăzute de art. 74 C. pen.

O reducere și mai substanțială a pedepsei, sub minimul prevăzut de lege, astfel cum a solicitat inculpatul în recurs, nu se justifică față de împrejurările concrete în care au fost săvârșite faptele, valoarea ridicată a prejudiciului și atitudinea nesinceră a inculpatului în cursul procesului penal.

De asemenea, nu poate fi dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei, deoarece infracțiunea comisă de inculpat este exceptată conform art. 81 alin. (3) C. pen.

Deoarece criticile formulate în recurs sunt nefondate, iar din examinarea actelor dosarului nu rezultă existența unor cazuri de casare dintre cele prevăzute de art. 385⁹ alin. (3) C. proc. pen., care pot fi luate în considerare din oficiu, Înalta Curte, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) din același cod, a respins recursul declarat de inculpat.

3. Înșelăciune în formă continuată. Consecințe deosebit de grave

C. pen., art. 146, art. 215 alin. (5)

În cazul infracțiunii de înșelăciune în formă continuată, dacă prin acțiunile de emitere a mai multor cecuri asupra unor instituții de credit, știind că pentru valorificarea acestora nu există provizia sau acoperirea necesară, s-au cauzat pagube materiale în patri-

moniul mai multor persoane fizice ori juridice, a căror valoare totală depășește suma de 200.000 RON, fapta se încadrează și în prevederile art. 215 alin. (5) C. pen. referitoare la înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave.

I.C.C.J., s. pen., decizia nr. 73 din 10 ianuarie 2007¹⁾, în Legalis

Tribunalul Constanța, prin sentința penală nr. 565 din 22 decembrie 2005, a condamnat pe inculpatul M.S. la pedeapsa de 7 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzute în art. 215 alin. (1)-(5), cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. În baza art. 71 C. pen., s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute în art. 64 C. pen.

Instanța a reținut că inculpatul M.S., în calitate de asociat unic și administrator la SC U., în perioada mai - iulie 2003, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a indus în eroare patru societăți comerciale, prin emiterea de file cec, deși cunoștea că nu are disponibil în cont. Astfel, la 20 mai 2003 a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu SC C. pentru livrarea de produse metalurgice și țevi, în valoare totală de 765.297.007 lei, iar pentru plata mărfii, inculpatul a emis o filă cec, care ulterior a fost refuzată la plată datorită lipsei de disponibil.

La 21 iunie 2003, folosind același procedeu, inculpatul a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu SC L., având ca obiect livrarea de vitrine frigorifice în valoare totală de 299.157.056 lei, iar pentru plata mărfii inculpatul a emis o filă cec pentru suma totală de 299.157.056 lei, care a fost refuzată la plată datorită lipsei de disponibil.

În cursul lunii iulie 2003, inculpatul a solicitat, prin intermediul a două comenzi, achiziționarea de apă minerală, sucuri și țigări de la SC H., în baza comenzii fiind livrată marfă în valoare de 129.852.566 lei. Pentru achitarea mărfii, inculpatul a emis o filă cec care, de asemenea, a fost refuzată la plată, întrucât cecul fusese emis de un trăgător aflat în interdicție bancară și aparținea unui set de documente care a fost retras din circulație.

La 5 și 12 iunie 2003, SC L. a livrat inculpatului marfă în valoare de 820.335.028 lei, iar pentru achitarea mărfii inculpatul a emis două file cec și un bilet la ordin, care au fost respinse la plată.

¹⁾ Decizia nr. 73 din 10 ianuarie 2007 este în sensul Deciziei nr. XIV din 22 mai 2006 a Secțiilor Unite ale I.C.C.J., publicată în M. Of. nr. 6 din 4 ianuarie 2007.

Prin decizia nr. 108 din 1 iunie 2006, pronunțată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, s-a respins ca nefondat apelul declarat de inculpat.

Împotriva acestor hotărâri, în termen legal, inculpatul a declarat recurs, solicitând, între altele, schimbarea încadrării juridice, prin înlăturarea alin. (5) al art. 215 C. pen., cu motivarea că prejudiciul este sub 2 miliarde de lei, întrucât marfa constând în apă minerală îmbuteliată, în valoare de 129.852.566 lei, a fost achitată de altă societate comercială care a beneficiat efectiv de această marfă.

Examinând hotărârile recurate, între altele, prin prisma cazului de casare invocat, prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 17 C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că recursul este nefondat.

Solicitarea inculpatului de a se reduce quantumul prejudiciului prin scăderea sumei de 129.852.566 lei, ce reprezintă contravaloarea apei minerale livrate de SC F. către SC M., apoi către SC H. și, în final, societății inculpatului, nu poate fi primită, întrucât, indiferent care a fost traseul mărfii, inculpatul a emis, în vederea plății, o filă cec în perioada în care societatea pe care o administra se afla în interdicție bancară. Fila cec a fost folosită la plată prin girarea succesivă între societățile intermediare până la furnizorul SC F. Împrejurarea că între timp una dintre societăți ar fi achitat marfa într-o altă modalitate de plată decât cea constând în girarea cu fila cec emisă de inculpat nu înseamnă că fapta inculpatului nu a pricinuit o pagubă, chiar dacă aceasta este localizată în patrimoniul altei societăți decât furnizorul inițial.

Așadar, quantumul prejudiciului a fost calculat corect, prin însumarea prejudiciilor cauzate celor patru părți civile. Cum prejudiciul total este mai mare de 2 miliarde de lei, solicitarea inculpatului de a se schimba încadrarea juridică dată faptei, prin înlăturarea alin. (5) al art. 215 C. pen., este neîntemeiată.

Recursul a fost, însă, admis, pentru alte motive invocate din oficiu, constând, între altele, în aplicarea greșită a pedepsei accesorii, prin interzicerea tuturor drepturilor prevăzute în art. 64 C. pen.

4. Emitere de cecuri fără acoperire. Înșelăciune în forma complicității

C. pen., art. 26, art. 215 alin. (4)

Fapta de a se prezenta ca beneficiar al mărfii, înmânând un avans în contul acesteia și intervenind în discuții reprezintă indicii

clare în sensul cunoașterii intereselor comerciale ale celui condamnat pentru înșelăciune, fiind prezent la operațiunile comerciale desfășurate de acesta, la care a participat activ.

C.A. Cluj-Napoca, decizia nr. 102 din 20 februarie 2003, în Legalis

Prin sentința penală nr. 740/2002 a Judecătoriei Cluj-Napoca, menținută prin decizia penală nr. 612/2002 a Tribunalului Cluj, s-a dispus condamnarea inculpatului M.C. la 1 an și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. Prin aceeași sentință, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. a) C. proc. pen., inculpatul C.I. a fost achitat pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în forma complicității, prevăzută de art. 26 raportat la art. 215 alin. (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că, în perioada 29 septembrie 2001 - 4 octombrie 2001, inculpatul M.C. l-a indus în eroare pe reprezentantul SC D.C.I. SRL Cluj-Napoca, cu ocazia încheierii unor tranzacții comerciale, folosindu-se de calitatea mincinoasă de reprezentant al SC D.M. SRL, calitate în care a achiziționat marfă (țeavă, oțel beton și oțel beton steriat), pentru plata căreia a emis trei file cec în valoare de 249.279.415 lei, fără a avea specimen de semnătură în bancă și cunoscând că nu exista acoperirea necesară.

În ceea ce îl privește pe inculpatul C.I., în actul de sesizare a instanței, s-a reținut că acesta l-a ajutat pe inculpatul M.C. să îl inducă în eroare pe reprezentantul părții vătămate, în sensul că s-a prezentat ca fiind beneficiar ulterior al mărfii, a înmănat un avans în contul mărfurilor achiziționate și a intervenit în discuții. Instanța de fond a reținut însă că inculpatul C.I. nu s-a prezentat ca beneficiar al mărfii, nu s-a implicat în discuții, nu a beneficiat de pe urma valorificării mărfii și că l-a însoțit pe inculpatul M.C., în calitate de șofer.

S-a apreciat că lipsesc latura obiectivă (acțiuni concrete care să înlesnească inducerea în eroare a părții vătămate), latura subiectivă (participarea cu intenție la săvârșirea unei fapte penale, câtă vreme inculpatul C.I. a fost convins că inculpatul M.C. reprezintă în mod legal SC D.M. SRL), precum și legătura de cauzalitate (reprezentantul părții vătămate arătând că ar fi livrat marfă în aceleași condiții și în lipsa inculpatului C.I.).

Prin decizia penală nr. 102/2003, Curtea de Apel Cluj-Napoca a admis recursul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și a

casat hotărârile instanțelor de fond cu privire la achitarea greșită a inculpatului C.I., dispunând condamnarea acestuia la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în forma complicității, prevăzută de art. 26 raportat la art. 215 alin. (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. Instanța de recurs a reținut că instanțele de fond au făcut o interpretare eronată a probelor administrate în cauză și că, din coroborarea acestora, rezultă că inculpatul C.I. cunoștea toate interesele comerciale ale inculpatului M.C. și că, în deplină cunoștință de cauză, a fost prezent la operațiunile comerciale desfășurate de acesta, la care a participat activ, prin asumarea calității de beneficiar al mărfii și prin plata unor sume cu titlu de avans.

5. Administrator societate comercială. Emiterea unui cec cu dată falsă sau căruia îi lipsește unul dintre elementele esențiale

Legea nr. 59/1934, art. 1, art. 11, art. 84 alin. (1) pct. 3
C. pen., art. 215 alin. (1), (3)

Nu se impune achitarea inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 84 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 59/1934, dacă din probele administrate rezultă că acesta a lăsat beneficiarului un cec semnat și ștampilat, lipsindu-i unul dintre elementele esențiale pentru a fi valabil, chiar dacă a fost achitat pentru infracțiunea de înșelăciune pentru inexistența intenției frauduloase.

C.A. Bacău, s. pen., decizia nr. 154 din 26 februarie 2009, în Legalis

Prin sentința penală nr. 130 din 27 martie 2008, pronunțată de Judecătoria Târgu-Neamț, în baza dispozițiilor art. 10 lit. d) și art. 11 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., a fost achitat inculpatul Y.M. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. (1), (3) C. pen., și a infracțiunii prevăzute de art. 84 din Legea nr. 59/1934, cu aplicarea art. 33 lit. b) C. pen.

În baza probelor administrate, prima instanță a reținut următoarea situație de fapt: la data de 24 octombrie 2005, SC P.F. SRL Târgu-Neamț a achiziționat de la SC V. SRL Crăcăoani cantitatea de 23,607 mc cherestea, la prețul de 9.847,66 lei. Cumpărătorea nu a efectuat plata imediat, inculpatul înmânând reprezentantului societății vânzătoare o filă cec semnată și ștampilată. Marfa a fost facturată la

data de 14 noiembrie 2005, când a fost emisă factura nr. HR 4086911/14 noiembrie 2005. Ulterior, reprezentantul SC V. SRL Crăcăoani, D.C., a completat această filă, înscriind data emiterii la 14 noiembrie 2005 și data scadenței la 25 noiembrie 2005, precum și suma de plată, respectiv prețul mărfii livrate. La data de 21 noiembrie 2005, SC P.F. SRL Târgu-Neamț a intrat în interdicție bancară, ca urmare a unei file cec emise de către SC T.C. SRL Suceava, astfel că fila cec dată SC V. SRL Crăcăoani nu a mai putut fi decontată, din lipsă de disponibil în cont.

Martorul F.I., care la data respectivă se ocupa cu recepția materialului lemnos, a declarat că inculpatul a fost împuternicit de către administratorul SC P.F. SRL Târgu-Neamț, D.I., să se ocupe de afacerile acestei societăți și că în luna octombrie 2005 această societate a achiziționat o cantitate de cherestea de la SC V. SRL Crăcăoani, inculpatul lăsând acesteia în garanție o filă cec doar semnată și ștampilată. Martorul a mai declarat că aceeași filă cec a fost lăsată de mai multe ori ca garanție pentru mărfurile achiziționate și că de fiecare dată plata se făcea la 15 zile, însă, întrucât administratorul societății a hotărât să închirieze sediul firmei și punctul de lucru, i-a ridicat inculpatului dreptul de administrare, chiar de la data la care acesta remisese acea filă cec ca garanție.

S-a reținut că depoziția acestui martor se coroborează cu declarațiile date de inculpat în cursul procesului penal și că neplata la scadență a sumei datorate către SC V. SRL Crăcăoani a fost generată de administratorul D.L., care nu a asigurat mijloacele financiare la care s-a obligat prin înțelegere cu inculpatul, împrejurare care rezultă tot din depoziția martorului F.I.

De asemenea, din probele administrate în cauză, nu rezultă intenția frauduloasă a inculpatului, respectiv că acesta a acționat cu intenția de a induce în eroare SC V. SRL Crăcăoani în scopul obținerii unui folos material injust.

Pe cale de consecință, faptelor lipsindu-le un element constitutiv al infracțiunii, instanța a dispus achitarea inculpatului în baza art. 10 lit. d) C. proc. pen.

Referitor la prejudiciul material, s-a apreciat că se impune administrarea în continuare de probe, având în vedere că s-a încheiat un proces-verbal de compensare a datoriei, proces-verbal pe care partea vătămată l-a contestat, în sensul că datoria nu s-a stins în totalitate, astfel că, în baza art. 346 alin. (2) C. proc. pen., prima instanță a lăsat nesoluționată latura civilă a cauzei, constatând că partea vătămată are

posibilitatea să se adreseze instanței civile pentru recuperarea prejudiciului.

Împotriva sentinței a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu-Neamț, care a criticat hotărârea ca fiind nelegală și netemeinică, deoarece din probele existente la dosarul cauzei rezultă că inculpatul a avut intenția de a induce în eroare SC V. SRL Crăcăoani, atunci când a emis fila cec refuzată la plată, iar, în aceste condiții, a săvârșit infracțiunea de înșelăciune și, de asemenea, a semnat și ștampilat o filă cec, săvârșind și infracțiunea prevăzută de art. 84 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 59/1934.

Ca atare, în cauză nu poate fi vorba de o lipsă de intenție din partea inculpatului, care a ignorat natura juridică a cecului, aceea de instrument de plată, și nu de mijloc de garantare a obligațiilor comerciale.

Pe de altă parte, inculpatul, lăsând cecul ca garanție, semnat și ștampilat, dar necompletat, a săvârșit infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. (1) și (3) C. pen., întrucât în momentul scadenței cecului nu exista disponibil în cont, condiție necesară pentru existența acestei infracțiuni.

Fiind administrator al SC P.F. SRL Târgu-Neamț, inculpatul știa că nu poate emite o filă cec decât dacă există acoperirea necesară atât în momentul emiterii înscrisului, cât și în momentul scadenței, condiție neîndeplinită în speță.

Pentru considerentele invocate, procurorul a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și pronunțarea unei hotărâri temeinice și legale.

Tribunalul, verificând în temeiul art. 378 alin. (1) C. proc. pen. hotărârea atacată, pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei, în raport de motivele invocate, cât și din oficiu, conform dispozițiilor art. 371 alin. (2) C. proc. pen., a constatat că aceasta este temeinică și legală.

S-a apreciat că în mod corect instanța de fond a dispus achitarea inculpatului Y.M. pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. (1), (3) C. pen. și art. 84 din Legea nr. 59/1934 pentru lipsa unui element constitutiv al infracțiunilor, anume intenția infracțională.

La data de 8 august 2005, inculpatul a fost împrutunit de cetățeanul israelian D.I., administratorul SC P.F. SRL Târgu-Neamț, pentru ca în numele lui și pentru el să facă orice act sau fapt juridic pentru buna conservare și administrare a societății, să încheie contracte comerciale și să efectueze orice operațiuni bancare în contul societății.

La data de 24 octombrie 2005, SC P.F. SRL Târgu-Neamț a achiziționat de la SC V. SRL Crăcăoani cantitatea de 23,607 mc cherestea, la prețul de 9.847,66 lei, iar inculpatul i-a remis societății vânzătoare o filă cec, doar semnată și șampilată. La data emiterii respectivei file cec, SC P.F. SRL Târgu-Neamț nu se afla în interdicție bancară, societatea intrând în interdicție bancară la data de 21 noiembrie 2005, ca urmare a emiterii unei file cec către SC T.C. SRL Suceava.

Reprezentantul SC V. SRL Crăcăoani, D.C., a cunoscut problemele financiare grele prin care trecea SC P.F. SRL Târgu-Neamț și din acest motiv a completat fila cec ulterior, la data de 14 noiembrie 2005, trecând această dată ca data emiterii filei cec, precum și data scadenței de 25 noiembrie 2005, cât și prețul mărfii livrate. La data scadenței, SC P.F. SRL Târgu Neamț nu mai avea niciun ban în cont, astfel că fila cec nu a mai putut fi decontată.

În aceste condiții, beneficiarul cecului nu a fost dus în eroare de către inculpat cu prilejul încheierii sau executării unui contract, prin niciunul dintre mijloacele prevăzute de art. 215 alin. (1) C. pen., în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul a unui folos material injust.

Conform Deciziei nr. IX din 24 octombrie 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, s-a statuat că, în cazul în care beneficiarul unui cec are cunoștință în momentul emiterii cecului că nu există disponibilul necesar acoperirii cecului la tras, fapta nu constituie infracțiunea de înșelăciune, deoarece îi lipsește un element constitutiv esențial, respectiv inducerea în eroare, condiție cerută fără echivoc prin alin. (1) al art. 215 C. pen.

Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 84 alin. (1) din Legea nr. 59/1934, în oricare dintre modalitățile de realizare prevăzute de pct. 1-4, puncte care nu au fost precizate nici în rechizitoriul procurorului și nici în cele două hotărâri pronunțate de instanța de fond, tribunalul a constatat că nu poate fi reținută în sarcina inculpatului nici infracțiunea la Legea cecului, întrucât acesta a acționat în calitate de mandatar al administratorului SC P.F. SRL Târgu-Neamț, D.L., iar acesta din urmă nu a asigurat mijloacele financiare necesare pentru buna desfășurare a activității acestei societăți, astfel că inculpatul a fost nevoit să garanteze plata mărfii achiziționate pentru societate cu o filă cec pe care a semnat-o și șampilat-o.

Mai mult, așa după cum rezultă din declarația inculpatului, coroborată cu declarația martorului F.I., inculpatul a încunoștințat pe administratorul SC P.F. SRL Târgu-Neamț, în cursul lunii noiembrie 2005,